

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.414 van 21 maart 2003
in de zaak A. 99.438/XIV-1501.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. CAPPUYNS,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 15 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. CAPPUYNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 juli 2000 en zich vluchteling verklaart op 17 juli 2000; dat op 2 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 december 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 30 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. P. Cappuyns.

Betrokkene, een Moldaafs staatsburger, verliet haar land van oorsprong op 8 juli 2000 en kwam op 15 juli 2000 met haar twee minderjarige kinderen aan te België. Betrokkene heeft te België op 17 juli 2000 een asielaanvraag ingediend. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. Betrokkene zou haar land van oorsprong verlaten hebben omdat ze er problemen gekend zou hebben omwille van de politieke activiteiten van haar echtgenoot.

Betrokkenes echtgenoot, XXX, zou lid geweest zijn van het ‘Front Popular’ een politieke partij die ijvert voor de aansluiting van Moldavië bij Roemenië. Betrokkenes echtgenoot zou vanaf 1998 als wachter bij de fabriek ‘SRZ Came DK’ gewerkt hebben. Het bedrijf zou vanuit de Russische Federatie opgericht zijn en de voertaal zou er dan ook Russisch geweest zijn. Betrokkenes echtgenoot zou echter geëist hebben dat het Moldaafs gebruikt zou worden. De directie zou dan aan betrokkenes echtgenoot gevraagd hebben om ontslag te nemen, wat hij echter geweigerd zou hebben. Betrokkenes echtgenoot zou niet officieel ontslagen zijn, maar vanaf eind juli 1999 niet meer toegelaten zijn op het bedrijf. Betrokkene zou sinds juni 1999 op hetzelfde bedrijf gewerkt hebben, maar zou er in augustus 1999 eveneens buiten gewerkt zijn. Eind juli, begin augustus 1999 zou betrokkenes echtgenoot 's avonds weggegaan zijn en pas de volgende ochtend zwaar geslagen thuisgekomen zijn. Betrokkenes echtgenoot zou haar niet hebben ingelicht over de omstandigheden en de reden waarom hij zou zijn geslagen maar volgens geruchten in betrokkenes dorp zou hij door een agent, die zou zijn betaald door zijn vroegere werkgever, omwille van zijn activiteiten in het bedrijf zijn geslagen. De man zou betrokkene gezegd hebben dat hij alleen naar het hospitaal ging en dat ze niet mee moest.

Betrokkenes echtgenoot zou dan twee weken in het hospitaal van Kishinov verbleven hebben, gedurende welke periode hij geen contact met zijn echtgenote gehad zou hebben. Na de hospitalisatie zou betrokkenes echtgenoot thuisgekomen zijn en zijn paspoort en partijdocumenten genomen hebben waarna hij met onbekende bestemming vertrokken zou zijn. Sindsdien zou betrokkene niets van haar man vernomen hebben. Begin september 1999 zouden er twee Russischtalige mannen in burger bij betrokkene gekomen zijn die haar man zochten omdat hij hen 5000 dollar verschuldigd was. Volgens betrokkene zou deze claim onterecht zijn geweest. Betrokkene zou de volgende dag bij de politie klacht ingediend hebben, maar omdat ze geen namen kon geven zou men haar niet hebben kunnen helpen. Zes dagen later zouden de twee mannen terug bij betrokkene gekomen zijn. Omdat betrokkene hen niet kon betalen zouden ze haar verkracht hebben. Betrokkene zou hier geen klacht over ingediend hebben omwille van de bedreiging en die de mannen zouden hebben geuit. Betrokkene zou tien dagen later een gynaecologisch onderzoek ondergaan hebben en daarna nog geregeld op controle hebben moeten gaan, ze zou evenwel geen melding hebben gemaakt van de verkrachting. Betrokkene zou na de verkrachting elke maand bezocht zijn door steeds andere mannen die het geld eisten.

Op 29 juli 2000 zouden er dan twee mannen gekomen zijn die het intern paspoort van betrokkene en de eigendomsaktes van haar woonst, haar grond en haar auto meenamen. Ze zouden betrokkene gezegd hebben de volgende dag naar een notaris te komen. Betrokkene zou na hun vertrek de documenten van haar kinderen genomen hebben en met hen naar een vriendin in Kishinov getrokken zijn. Betrokkene zou er een week gebleven zijn, maar dan zou de echtgenoot van de vriendin bang geworden zijn en zou hij betrokkene voorgesteld hebben het land te verlaten. Betrokkene zou dan met haar kinderen haar land van oorsprong verlaten hebben.

Er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene - voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar beroepsschrift, in het vragenformulier en voor het Commissariaat-generaal - de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken over de problemen van haar man dat hij in augustus 1999 door onbekenden geslagen werd (zie DVZ nr. 42), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat er in haar dorp het gerucht de ronde deed dat haar man in augustus 1999 door een wijkagent geslagen was (zie CGVS p. 7). Betrokkene verklaarde verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot na zijn hospitalisatie nog zo'n twee weken thuis verbleef om te herstellen (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal vermeldde betrokkene geen herstelperiode thuis, maar verklaarde dat haar man uit het hospitaal thuis kwam, zijn documenten nam en met onbekende bestemming vertrok (zie CGVS p. 8). Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er aan betrokkenes verklaringen inzake de problemen van haar echtgenoot geen geloof meer kan worden gehecht. Inzake betrokkenes persoonlijke problemen verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze na haar eigen ontslag bij 'Carne DK' vernam dat het gebouw waar ze diende te gaan werken nog niet af was en het wellicht ook nooit zou zijn (zie DVZ nr. 42), terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze niet weet dat het gebouw af is omdat het op een afgesloten militair domein stond en omdat niemand het haar zou durven vertellen (zie CGVS D. 10). Over de mannen die haar zouden hebben afgeperst beweerde betrokkene in het vragenformulier dat het leden van de maffia betrof (vragenformulier vraag 24). In dringend beroep maakte betrokkene hiervan geen melding. Ook verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat ze verkracht werd door twee mannen die geld van haar echtgenoot eisten (zie CGVS p. 11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakt betrokkene echter geen gewag van dit incident, wat gezien de ernst van het voorval als hoogst eigenaardig dient te worden beschouwd. Betrokkene motiveerde het feit dat ze er bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet over sprak met het feit dat ze er niet genoeg tijd voor kreeg. Er dient echter op te worden gewezen. Omdat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens expliciet ontkennend antwoordde op de vraag of er een aanslag op haar lichamelijke integriteit plaatsvond (zie DVZ nr. 45).

Bijkomend moet worden gesteld dat uit de door betrokkene aangehaalde elementen niet blijkt dat betrokkene of haar echtgenoot door de Moldaafse autoriteiten zou zijn vervolgd. Over het ontslag van betrokkenes echtgenoot moet opgemerkt dat het een arbeidsconflict betreft en dat niets erop wijst dat er een band zou bestaan tussen de onderneming en de Moldaafse autoriteiten. Bovendien staat het een onderneming vrij een eigen voertaal te kiezen en komt haar het recht toe werknemers die weigeren zich bij deze beslissing neer te leggen te ontslaan of uit het bedrijf te verwijderen. Inzake de aanval waarvan betrokkenes echtgenoot het slachtoffer zou zijn geweest kan evenmin worden gesteld dat er elementen bestaan die zouden wijzen op het feit dat de autoriteiten erachter zouden zitten aangezien de agent die betrokkenes man, volgens de geruchten, zou hebben geslagen door de leiding van de onderneming zou zijn betaald. Hieruit moet worden geconcludeerd dat de agent niet optrad als vertegenwoordiger van de Moldaafse autoriteiten. Inzake haar persoonlijke problemen legde betrokkene tijdens haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal evenmin een band tussen haar afpersers en de Moldaafse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden geconcludeerd dat betrokkene omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten van haar land.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofde van betrokkene niet gesproken worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De documenten die betrokkene als ondersteuning van haar asielverzoek voorlegde (huwelijksakte, geboorteaktes van zoon en dochter, geboorteakte van betrokkene, diploma van betrokkene, en bijlage briefjes van een medisch onderzoek) kunnen deze conclusie niet wijzigen. De huwelijksakte, geboorteaktes en het diploma hebben immers betrekking op betrokkenes gezinstoestand, identiteit en opleiding, en niet op de door betrokkene aangehaalde elementen. De briefjes met medische richtlijnen geven mogelijk aan dat betrokkene een venerische aandoening heeft, maar geven geen aanwijzingen over de omstandigheden waaronder betrokkene deze aandoening gekregen heeft.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de

gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1 Overwegende dat de verzoekende partij in het enige middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat de dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal ernstig tekort zijn geschoten in hun onderzoeks- en motiveringsplicht en dat de bestreden beslissing "uit pure routine" is genomen; dat de omstandigheden van het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken zeer ongunstig waren, nu er een Russische tolk was in plaats van een Roemeense, het interview voortdurend werd onderbroken en slechts 20 minuten in plaats van een uur duurde; dat een aantal materiële fouten in het dossier van de verzoekende partij werden gemaakt inzake schrijfwijze van namen en een datum; dat de nota's van het verhoor bij de commissaris-generaal ten dele onleesbaar zijn, zodat niet kan worden nagegaan of de beweerde tegenstrijdigheden werkelijk bestaan; dat de motivering onvolledig is omdat de commissaris-generaal niet antwoordt op het door de raadsman van de verzoekende partij op 30 november 2000 neergelegde verslag van Amnesty International over Moldavië; dat er geen tegenstrijdigheid ligt in de verklaringen van de verzoekende partij betreffende de vraag door wie de echtgenoot van de verzoekende partij werd geslagen; dat op de dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk verkeerd werd begrepen dat de echtgenoot van de verzoekende partij twee weken na zijn vertrek uit het ziekenhuis voor herstel thuis zou zijn gebleven; dat er geen tegenstrijdigheid ligt in de verklaringen van de verzoekende partij over de staat van het gebouw waar ze zou moeten werken; dat er geen tegenstrijdigheid ligt in het feit dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken letterlijk over leden van de maffia heeft gesproken en in dringend beroep niet; dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken niet over haar verkrachting heeft gesproken omdat het verhoor daar snel liep, steeds werd onderbroken en omdat haar reeds getraumatiseerde kinderen ook aanwezig waren; dat de problemen tussen de echtgenoot van de verzoekende partij en diens werkgevers geen louter "arbeidsconflict" zijn, gezien de verstrengeling van bedrijfsleven, georganiseerde misdaad en autoriteiten in Moldavië;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij noch in haar dringend beroep noch voor de commissaris-generaal enige opmerking heeft gemaakt over het verhoor voor de dienst Vreemdelingenzaken; dat zij niet aannemelijk maakt dat het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken slechts 20 minuten in plaats van een uur zou hebben geduurd; dat de verzoekende partij blijkens het verhoorverslag voor de dienst Vreemdelingenzaken zelf een Russische tolk heeft gevraagd; dat zij aldus niet aantoonst dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of gebrekkig zou zijn gemotiveerd door onder meer naar elementen uit dat verhoor te verwijzen;

Overwegende dat de materiële vergissingen inzake schrijfwijze van namen, het geslacht van de kinderen en de maanden “juni” en “juli” geen motieven voor de weigering blijken te vormen, zodat de verzoekende partij er zich niet dienstig tegen kan richten;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht bij de behandeling van administratieve beroepen zoals in casu niet inhoudt dat op ieder argument van de beroepsindiener wordt geantwoord, doch enkel dat de bestuurde de gronden waarop de kwetsieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden; dat het door de verzoekende partij bijgebrachte verslag van Amnesty International betrekking heeft op de algemene situatie in Moldavië terwijl de bestreden beslissing is gesteund op de individuele verklaringen en de persoonlijke situatie van de verzoekende partij; dat de commissaris-generaal derhalve niet op voormeld verslag hoefde in te gaan;

Overwegende dat de nota's van het verhoorverslag op het commissariaat-generaal in een specifiek doch zeker niet onleesbaar handschrift zijn opgesteld; dat de passages waarop de bestreden beslissing is gesteund, alleszins leesbaar zijn;

Overwegende dat de vijf tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen en die de verzoekende partij betwist, als een geheel moeten worden gelezen en niet als afzonderlijke elementen die ieder op zichzelf de bestreden beslissing dragen; dat de Raad van State bij de toetsing ervan aan de wet zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen voor een nieuwe beoordeling ten gronde doch enkel onderzoekt of dat bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot zijn beslissing is kunnen komen; dat de verzoekende partij in het middel voormelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren doch daarmee niet aannemelijk maakt dat die motivering gebrekkig is; dat de verzoekende partij in haar verklaringen de ene keer zogezegd haar eigen mening gaf en de andere keer verwees naar geruchten in andere zin; dat het niet onredelijk voorkomt dergelijke tegenstrijdigheden in aanmerking te nemen op een ogenblik dat de verklaring ervoor nog niet voorhanden was; dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij op de dienst Vreemdelingenzaken niet durfde spreken over haar

verkrachting omdat de kinderen erbij waren; dat zij echter niet betwist dat zij toen uitdrukkelijk ontkennend heeft geantwoord op de vraag of haar lichamelijke integriteit geschonden was en dit in tegenstelling tot haar verklaringen op het commissariaat-generaal; dat het niet onredelijk voorkomt deze tegenstrijdigheid in aanmerking te nemen, nu de verzoekende partij dergelijk belangrijk feit als vluchtmotief aanvankelijk niet eens heeft vermeld, zelfs niet op voorzichtige wijze gezien de aanwezigheid van de kinderen, of onmiddellijk nadien op enige andere wijze;

Overwegende dat de verzoekende partij poneert dat het bedrijfsleven, waaronder de werkgever van haar echtgenoot, nauwe banden heeft met de georganiseerde misdaad en de politie; dat zij met die algemene stelling niet aannemelijk maakt dat haar echtgenoot omwille van zijn afkomst zou zijn mishandeld of ontslagen, noch met de verwijzing naar het gerucht dat een politieman haar echtgenoot zou hebben aangevallen;

Overwegende dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenentwintig maart tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

C. ADAMS.